

Maðurin við lampuskermunum

Handverk. Hann er mest kendur fyri lampuskermarnar, sum hann so væl dreyar úr træi, Ole Jakob Nielsen. Tað eru tað ikki bara føroyingar, sum halda. Men tað er ikki tað einasta hann ger. Millum annað er hann eisini farin at gera grindaknívar, sum eisini eru nakað heilt fyri seg

Orð og myndir: Sveinur Tróndarson

Niðri við sandin í Leynum býr ein av teimum, sum við einastandandi góðum handalag hefur skapt sær eitt navn bæði her heima og uttanlands.

Eitt navn, sum verður nevnt við virðing, tá tosið fellur á tað hann tekst við.

Og ikki er tað uttan orsök heldur.

Tí hendurnar skulu nevnliga vera væl skrúvaðar upp á til slíkt arbeiði, sum hann tekst við.

Maðurin vit tosa um er Ole Jakob Nielsen, sum uttan iva er best kendur fyri lampuskermarnar, sum hann so hegnisliga dreyar úr træi.

Ikki er tað lætt at handfara, tréið hann tekst við, tí tað verður dreyað so tunt, at ljósið sleppur at spæla í gjøgnum, tá skermurin einaferð

verður settur niður yvir lampuna.

Men sum sagt, so liggur væl fyri og vit skilja á lagnum at venjingin eisini er við at vera har, tí Ole Jakob hefur havt dreyingina sum ítriv í nógv Harrans ár.

Ódnirnar settu ferð á

Hóast tað er langt síðani, at Ole Jakob fekk sín fyrsta dreyibonk, so er tað kortini ikki so langt síðani hann av álvara fór undir meira skipaða framleiðslu av lampuskermum.

Umstøðurnar í húsnum niðri við sandin í Leynum lagaðu tað soleiðis, at rúm var fyri einum verkstaði í kjallaranum, og tað var í kjallaranum tað byrjaði.

Sum so mangan hjá teimum stóru listamonnum, so sprettir eitt gott hugskot úr onkrum minni

góðum, og hjá Ole Jakob var tað einki undantak í so máta.

Neyvan er neyðugt at minna føroyingar á ódnarveðrið, sum herjaði um landið veturin 88/89, og tey flestu minnst eisini frásagnirnar um stóru skaðarnar.

Eisini plantagurnar fingur toyggid hesar mánaðirnar, men tá var tað Ole Jakob fekk tað stóra skumpið.

Og tað var í grundini soleiðis at Ole Jakob fór undir tað, sum vit kunnu kalla, fyri meira skipaða framleiðslu úr føroyskum tilfari.

Tí tað er nevnliga veruleikin, at hvørt tann einasti lampuskermur, sum er komin úr hondum hansara, er gjørdur úr føroyskum træi.

Men hvaðani fært tú tilfarið?

– Tað tilfarið, sum eg byrjaði við, fekk eg frá skógróktini, og síðani havi eg fingið tilfar frá fólki, sum eitt nú taka trø niður í urtagarðinum, sigur Ole Jakob.

Hann sigur frá eini søgu, tá ein

Sera hugnaligt er kring húsin, sum liggja skamt frá Leynasandi

Allastaðni har tú vendir tær í miðhæddini eru lutir, sum Ole Jakob hefur gjørt. Lampuskermurin undir loftinum og knívirin, sum liggur á bordinum. Handalagnum feilar einki, og tað hava fleiri sannað

maður ringdi til hansara og næstan bað um umbering fyri at hann ikki hevði ringt fyrr. Hann hevði skorið av trænum, áðrenn hann kom í tankar um leynamannin.

– So tað er á tann hátt, eg fái fatur á tilfarinum, sigur Ole Jakob.

– Fólki ringja til mín, um tey hava ein viðabul og so fari eg eftir honum.

Heimafturkomin sker hann trøini í passandi stykkir, sum síðani verða lögð til síðis eina tíð, áðrenn tey vera brúkt.

Krevur gott tol

Men tað krevur rættiliga gott tol at gera lampuskermar.